

Arrest

nr. 203 882 van 17 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 oktober 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 februari 2018.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. In de beschikking van 6 februari 2018 werd gesteld dat er in het verzoekschrift geen middelen werden aangevoerd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), reden waarom het beroep tegen deze beslissing dan ook onontvankelijk lijkt.

1.2. Wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten staat in het proces-verbaal van terechtzitting van 19 april 2018 het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. Voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de verzoekende partij dat dit moet worden beschouwd als een volgbeslissing van de beslissing tot onontvankelijkheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en moeten haar middelen worden geacht ook te zijn gericht tegen dit bevel, meer bepaald waar zij de schending aanvoert van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel alsook een manifeste appreciatiefout. Zij voegt eraan toe dat dit alles ook moet worden bekeken in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarbij zij wijst op het gezinsleven dat zij leidt met het kind van een Belgische moeder. Waar de voorzitter haar erop wijst dat de schending van voormeld verdragsartikel niet als zodanig werd aangevoerd in de middelen van het gedinginleidend verzoekschrift kijkt advocaat Haegeman haar stukken in en erkent zij dat zij niet het juiste verzoekschrift voor zich heeft. (...)”*

1.3. Waar de verzoekende partij opwerpt dat het bevel om het grondgebied te verlaten moet worden beschouwd als een volgbeslissing van de beslissing tot onontvankelijkheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de middelen die tegen deze beslissing werden gericht, moeten worden geacht ook te zijn gericht tegen het bevel, kan dit het gestelde in punt 1.1. niet aan het wankelen brengen. In het verzoekschrift werd immers geen enkel middel ontwikkeld ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten noch werd de reden hiervan meegedeeld. Zoals in punt 2.3. wordt uiteengezet, strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten. Bovendien heeft verzoeker in zijn verzoekschrift ook nergens een schending aangevoerd van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout. Voor de volledigheid wijst de Raad er nog op dat de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) beslissingen zijn die elk zijn gegrond op hun eigen feitelijke en juridische overwegingen en dat bij de gebeurlijke vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid, quod non, het bevel om het grondgebied te verlaten nog steeds, op zijn eigen feitelijke en juridische gronden, kan standhouden.

1.4. De beschikking blijft dan ook overeind wanneer ze vaststelt dat er geen middel wordt aangevoerd tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten .

Het beroep is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

2.1. Ten aanzien van deze beslissing werpt verzoeker in een eerste en enig middel van zijn synthesememorie de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het evenredigheidsbeginsel.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking van 6 februari 2018 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoeker richt op 15 februari 2018 een schrijven aan de Raad waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingen-

wet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 april 2018 staat het volgende vermeld “[...] Voor wat de voormelde 9bis-beslissing betreft wenst zij evenwel te volharden in een manifeste appreciatiefout en in de kennelijke onredelijkheid van deze beslissing “die dan wel in het [gedinginleidend] verzoekschrift zullen staan”. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”

2.5. De verzoekende partij gist ter terechtzitting verkeerdelijk dat de manifeste appreciatiefout en de kennelijke onredelijkheid van de beslissing “wel in het [gedinginleidend] verzoekschrift zullen staan”. Nu de verzoekende partij ter terechtzitting nieuwe middelen ontwikkelt, wat niet is toegestaan, slaagt zij er niet in elementen aan te brengen die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind. De Raad voegt er nog aan toe dat de houding van de verzoekende partij ter terechtzitting minstens bedenkelijk kan worden genoemd.

2.6. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA